

Gevaarlijk avontuur

K. JONKHEID

met een tijger

Mijn vriend Tobee was al vroeg een avontuurlijke jongen. In zijn schooljaren de leider van onze groote jachten op beren, tijgers en olifanten, soms op een draak of een vuurspuwend monster. Een tamme huiskat, die rustig in het vensterzonnetje zat te knipooen, werd een gevaarlijk ondie, dat tot elke prijs moest vervolgd en gedood. Dit geschiedde vaak tot groote beschadiging van tuinhekjes, bloemperken en droogrekken vol wasgoed en tot bemoddering van geel geschrobde straatjes.

Ook voerde hij ons ten strijde tegen woeste Indianen-horden, die altijd onzichtbaar waren, steeds verscholen achter een schuurtje of schutting en die altijd onzichtbaar bléven, doordat ze bij onze overwinnende stormloop tijdig de beenen namen. Hij was een jongen met fantasie.

Na de schooljaren kwam hij op kantoor.

Tobee op een kantoorkruk! Natuurlijk kwam daar niets van terecht.

Toen werd hij schipper, dat was zijn eigen keus. 't Ging heel wat beter; althans in het begin.

Maar, boomen of aan het lijntje loopen was niks voor Tobee. Hij pakte zijn boeltje, kroop uit het achteronder, wipte met een sprong op de wal en stapte weg.

Toen ging hij naar de tropen. Daar begon zijn leven. En daar in het woeste tropenland beleefde hij zijn groote avontuur.

Ik liet het hem zelf vertellen.

Hij stak een sigaret op en begon.

„Ik had een vermoeiende dag gehad op de bantengjacht. De banteng, die wilde buffel, die daar woont in de bosschen, graast in het meterhooge gras en drinkt uit onbereikbare rivieren, die het oerwoud doorsnijden.

Mijn inlandsche jongen wist een dievenpaadje. We liepen in gebukte houding, aanhoudend rondspiedend en telkens stilstaand om te luisteren.

Het paadje werd smaller en wilder. Voortdurend moesten we kappen. De temperatuur was ontzettend, de lucht broeiig en vochtig als in een stoombad. Tenslotte moesten we kruipen. Op handen en voeten vooruit.

Eindelijk bereikten we de rivier, die met een ferm vaartje geluidloos voorbijgleed en verdween in de wildernis. De boomen hingen roerloos boven het water, krokodillen lagen lui op ondiepe plaatsen of dreven rond als halfverzonken houtstronken, alleen de oogen boven water.

Na een kwartier rust weer verder, kruipend en klimmend. We waren de plek genaderd, waar, op hoog terrein, de banteng woonde. Met de grootste voorzichtigheid gingen we verder. Gevaarlijk is een banteng alleen, als hij gewond is. Anders vlucht hij weg met ongelooflijke snelheid, zoodra hij de nabijheid van een mensch bespeurt.

Afgetobd en doodvermoeid rustten we een paar minuten, zittend tegen een boom.

Plotseling vernemen we iets. Gekraak en zwaar gestap. Mijn jager richt zich op, geluidloos, schrik en bedachtzaamheid in gelaat en oogen. Te laat, we zijn ontdekt. Zwiepend kreupelhout en een geweldige vlek van zwart en wit, die langs ons heen stormt, is alles wat we zien. Ik had zelfs geen tijd, mijn geweer in de aanslag te brengen.

Toen naar huis.

Mijn huisbediende had het eten klaar, maar keek heel ernstig en was bijzonder oplettend en voorkomend. Ik begreep, dat hij iets te vragen had, voorschot op zijn salaris of een vrije dag. Maar 't was iets anders. Zijn moeder was zwaar ziek, daarom wilde hij graag de nacht in de kampong doorbrengen.

Hij verklaarde, met veel omhaal, dat het hem verschrikkelijk speet en bezwoer mij, smeekend bijna, vooral de deur goed te sluiten.

Niet, ver van mijn eenzaam huis was een bamboebosch, dat bij de inlanders zeer slecht stond aangeschreven. Daar hadden dikwijls tijgers gewoond, hoewel nooit door iemand gezien. Ook nu moest er een tijger wezen. Zijn stem was nog niet gehoord, maar de geluiden der andere dieren verrieden hun onrust en wezen op de aanwezigheid van den grooten vijand.

Ik stelde hem gerust door alles te beloven en door hem te gelasten, mijn geladen geweer gereed te leggen.

Hoewel ik weinig waarde hechtte aan zijn praatjes, sloot ik mijn deur goed af en ging naar bed. Het geweer borg ik in de onderste la van de kast tegenover mijn ledikant.

Ik kon niet slapen, de hitte was ondragelijk. De klamboe, als een vierkant gazen tentje boven mijn bed gebouwd, scheen de warmte vast te houden. Maar ik kon het ding niet verwijderen, een muskietenaanval zou het gevolg zijn. Tenslotte ging ik uit bed, om op de waranda een luchtje te scheppen.

Drie uur. De nacht is prachtig. Een heldere, volle maan overgiet alle dingen met vloeibaar zilver. Het is buiten warm, maar niet zoo benauwd als binnenshuis. In de verte zie ik het bamboebosch, op het tusschenliggend terrein verspreid struikgewas en hooge bossen wild gras. 't Wordt stil. Het gesjirp, gepiep, geritsel, gesnor, gebrom, sterk en luid in de voornacht, begint in de nanacht reeds te zwijgen. Alles ligt rustig en veilig.

Ik ga naar binnen, laat de deur open en stap weer in bed.

Mijn ledikant is oud, groot en zwaar. Het staat een halve meter van de muur om den huisjongen gelegenheid te geven, ook aan de achterkant de klamboe in te stoppen, en de vier pooten zijn met ijzeren schroeven aan de vloer vastgemaakt.

Eindelijk slaap ik. Hoe lang. Dat weet ik niet,

maar ik word wakker met een kleine schrik. Ik houd me stil en luister. Vlak in mijn nabijheid hoor ik een snuivend geluid, geen beweging. Voorzichtig draai ik mijn hoofd een klein rukje om en dan is het, alsof de wereld onder me wegzinkt. Op de vloer voor mijn bed, tusschen de kast en het ledikant, ligt een groote tijger. Zijn onrustige ademhaling bewijst, dat hij niet op zijn gemak is. Wat moet ik doen? Hoe laat is het? Zal mijn huisbediende gauw komen? 't Is nog geen dag, want het is donkerder dan vannacht, toen de maan hoog stond.

Ik houd me doodstil en kijk onafgebroken naar het vreeselijke dier, vlak voor me. Hij schijnt mijn blik te voelen, en kijkt met vurige oogen recht in mijn gezicht.

Even later draait hij met snelle beweging zijn kop en kijkt oplettend naar de open deur. Hoort hij iets? Mijn hart bonst van spanning. Er kraait een haan. Hij staat op, steeds naar buiten kijkend.

Het gevaar schijnt te wijken, zijn spieren ontspannen, hij kijkt even naar mij, likkebaardt, en gaat als een tevreden poes zijn kop en hals langs de hoek van de kast strijken. Waarom valt hij me niet aan? Als hij zijn oogen onderzoekend langs de klamboe laat gaan, begrijp ik het. Het voorzichtige dier denkt, dat het muskietengaas een val is, waarin men mij als lokaas heeft neergelegd! Hoe lang kan dit nog duren? De tijger gaat weer liggen. Ik wacht, wacht, en verroer me niet.

Nu val ik in een soort verdooving. Ik weet niet hoe lang. 't Kan een minuut geweest zijn of een uur of langer, misschien ook maar een paar seconden. Maar als ik weer tot bewustzijn kom, staat de tijger voor mijn bed en kijkt naar mij met verslindende blikken, dreigend en begeerig.

Nu zal het gebeuren. Mijn lichaam is stijf en pijnlijk van het roerloos liggen, maar ik weet, dat de geringste beweging mijn dood zal zijn. Besluiteloos en achterdochtig staart de tijger onafgebroken naar mij, zijn prooi.

Hij rekt zijn hals, ruikt voorzichtig aan het gaas, zonder het aan te raken, strijkt zijn neus er zachtjes langs en ineens schijnt zijn besluit genomen.

Maar hij blijft voorzichtig. Langzaam brengt hij zijn kop naar voren, drukt geleidelijk de voorwand van de klamboe naar binnen, zijn muil in de richting van mijn hoofd. Ik voel zijn adem in mijn gezicht. En dan gebeurt er iets, waar we geen van beiden op gerekend hebben. Het koord, waaraan het voorstuk van de klamboe hangt, breekt doormidden. Als een wit wolkje valt het doek het dier over kop en oogen.

Van dit oogenblik van verwarring maak ik gebruik, wentel me aan de achterkant het bed uit en kruip onder mijn ledikant.

De tijger brult en slaat zijn klauwen in het beddegoed. Dan kijkt hij verbaasd rond, zijn staart maakt nijldige kronkels. Hij is mij kwijt, ik krijg hoop.

Maar na een halve minuut heeft hij mij ontdekt en begint zijn kop onder het ledikant te werken. Het gaat slecht, zijn kin ligt plat op de grond, zijn schedelhuid wondt zich aan de scherpe onderkant. Ik weet niet hoe dankbaar ik ben, dat het meubel aan de grond staat vastgeschroefd. Ik schuif een eindje achteruit en peins over ontvluchten. Geen

denken aan. De tijger zou me oogenblikkelijk achterhalen. Over een afstand van honderden meters staat geen boom om in te klimmen, alleen wat struikgewas, gras en bamboe. Afwachten, misschien komt er hulp. Wist ik maar hoe laat het was! Mijn geweer! Het ligt in de onderste la van de kast, waar de tijger vóór ligt. Mijn dolkmes zit in een zak van mijn jas, die bij 't bed hangt. Alles hoopeloos.

Ik klem me vast aan de onderkant van het bed, om dit zoo zwaar mogelijk te maken met het gewicht van mijn lichaam.

De tijger rust even. We kijken elkaar aan met gevoelens, die veel verschillen.

Hij blaast en grolt en knerst met zijn tanden en tracht zich achteruit te werken, zijn plan schijnt veranderd. Maar de balk van het ledikant ligt in zijn nek. Hij slaat zijn klauwen naar voren, om zich achteruit te drukken. Het gaat niet. De huid van zijn hals stroopt op en rimpelt zich in dikke plooiën op zijn schedel. De kop kan er niet meer uit! Hij brult van pijn en woede, wringt en trekt. Zijn achterlijf kromt zich tegen de voorwand van de kast.

Ik denk weer aan vluchten.

Maar als hij zich loswerkt? Als de schroeven het begeven en hij het bed omhoog tilt? En nergens een schuilplaats! Ik moet hem doden. Dat is mijn eenige kans.

Mijn geweer kan ik niet bereiken. De tijger ligt er voor. Het beest wordt wild, wringt en rukt en brult. Het bed kraakt, de vloer kraakt, alles kraakt. Mijn mes, mijn mes!

Zoo vlug mogelijk vlieg ik op, grijp het mes en schuif me op het bed. Mijn eenige kans is zijn hart. Een wond, die niet doodelijk is, zal hem dol maken. Ik moet hem treffen tusschen de schouderbladen. Hij rust weer even en de zware beenderen zitten stijf aaneengedrukt, geen mes kan er tusschen.

Gekniel op het bed zit ik gebogen over het groote lichaam, de dolk in mijn beide handen, de punt vlak op de plek, waar ik hem treffen moet. Hij begint weer te wringen. De schouderbladen wijken. Met al mijn krachten en de volle zwaarte van mijn lichaam drijf ik het mes naar binnen. Een loeiend gebrul, een geweldig kraken, ik wordt omhoog geslingerd en bons met mijn achterhoofd tegen de muur. Alles is donker.

Om acht uur komt mijn huisbediende en kijkt afkeurend naar de open deur. Dan verstijft hij van schrik. Inlanders zijn doodsbang van een tijger, zelfs van een doode. Hij loopt rond het huis en roept. In de slaapkamer durft hij niet komen. Dan draaft hij weg om hulp.

Om negen uur word ik gevonden tusschen het beddegoed achter het omhoog gesmeten ledikant, dat tegen de muur staat geleund. De wond aan mijn hoofd is geïnfecteerd, het bloedverlies is vrij groot. Vier uur heb ik zoo gelegen. Ik ben niet meer bewusteloos, maar erg versuft.

Mijn hoofd wordt gereinigd en verbonden en dan word ik op een baar weggedragen naar een hospitaal, twee uren ver.

Een zware koorts doet me negen dagen zweven tusschen leven en dood. Dan is het gevaar geweken en na zes weken ben ik weer de oude. Maar ik vergeet het nooit.

Hier voor de haard ligt zijn huid.

NACHTVISIOENEN

(vervolg van pag. 68)

komen," sprak hij hard. „Het bittere beetje vreugde hier op de aarde is zoo gering..."

„Maar dat is het juist!" riep Lucie uit. „Wanneer we het leven dankend ontvangen uit Gods handen, dan groeit dat beetje vreugde immers uit en is er zooveel, zóóveel!"

Frank stond stil en zag Lucie aan, om zich van de wondere glans die hij nu op haar gezicht wist, te laten doordringen. Ontroerd klonk zijn stem nu:

„Wat praat jij, eenzaam meisje, van *vreugde* in dit leven? Ik weet hoe jou leven geweest is, en hoe het nóg is, daarvoor ken ik mevrouw Hoogers, je tante Klara, te goed. Maar ik heb mij dikwijls verbaasd over jouw levensblijheid en ik vraag mij af hoe dit groote vertrouwen in de vreugde van dit leven in jou gekomen is! Ik... ik heb dat vertrouwen in de vreugde van dit leven verloren, in alles, behalve in Gods liefde... en... Hij zweeg.

Toen was het Lucie, als zag zij verten openbloeien, zóó groot, zóó wijd, als was de aarde een oogenblik beroerd geweest door Gods adem... Deze eenvoudige woorden vaagden alle onzekerheid weg nu ze wist dat Frank zich evenals zij bewust was van de liefde Gods. Nee, ze had zich niet in hem

vergist! Stil, o, zoo stil was alles nu rondom. Ver aan de hemel straalde een ster en schoot zijn lichtpijlen de nachtblauwe hemel langs naar een wereld waar leed en geluk elkaar afwisselden in eindelooze deining. Zacht zei Lucie:

„Zie eens omhoog. Zie je die wijde hemel? Zie je dat licht van de sterren? Hoor je de avondwind? Voel je in dit alles Gods tegenwoordigheid? Dát schenkt mij nu die levensblijheid!"

O, haar droom, die werd werkelijkheid! Ze zag het milde licht van oogen, glanzend van liefde. Ze voelde twee sterke handen op haar schouders. Handen, waarin God zulk een wondere gave gelegd had, waardoor hij zijn ziel kon uitzeggen op een grove doek, wat simpel papier... Handen, die zich tevergeefs hadden uitgestrekt in uren van droevig verlangen. Handen, die nu steun zochten op twee, smalle schouders van een meisike, dat het leven aandurfde.

„Wil jij me helpen het vertrouwen in het leven weer terug te vinden, voor áltijd?"

De avondwind streek over hen heen. Zacht klonk het toen: „Ja, dat wil ik, áltijd..."

Zoo werden zij twee menschen, kennende de waarde van het leven met God.

Als

G. KROMDIJK

Maart roert zijn staart, een bekend spreekwoord, dat echter maar al te vaak uitkomt. Het kan in deze tijd van het jaar heerlijk in de tuin zijn, doch het weer kan ook van dien aard zijn, dat we zoo vlug mogelijk naar binnen vluchten.

Intusschen, werk is er in onze tuin nu meer dan voldoende. In de eerste plaats zal men met het losdekken van de verschillende vaste planten moeten beginnen. Laat ze vooral niet te lang onder de bedekking zitten, de planten loopen dan ontijdig uit, zoodat er gevaar bestaat, dat straks die uitgelopen oogen allemaal bevrozen.

Wie nu nog een bloemenborder wil aanleggen, kan dat met succes doen, de meeste vaste planten kunnen nog met succes verplant worden. Wacht er niet te lang meer mee, er zouden dan wel eens planten bij kunnen zijn, die het minder goed doen.

Voor het zaaien van eenjarige zomerbloemen is het nog rijkelijk vroeg, doch verschillende soorten kunnen op een luw, zonnig plekje toch al wel uitgezaaid worden. Daartoe behooren in de eerste plaats de Goudsbloemen, die vrijwel overal willen groeien. Er is een tijd geweest — niet alleen tijdens deze oorlog, doch al eerder in onze geschiedenis — dat men ze niet openlijk in de tuin durfde aan te planten. Gelukkig behooren deze tijden nu tot het verleden, dankbaar maken we er dan nu

Godetia Grandiflora „Feeënkoningin”
(foto Turkenburg)